

A wooden signpost stands in a field of tall, golden-brown grasses under a dramatic, cloudy sky at sunset. The signpost has three horizontal wooden signs attached to it. The top sign is an arrow pointing left and contains the text 'ZLODĚJI &'. The middle sign is a rectangular board and contains the text 'ČARODĚJCI'. The bottom sign is an arrow pointing left and contains the text 'Dominika Vaňková'.

ZLODĚJI &

ČARODĚJCI

Dominika Vaňková

Zloději a čarodějci

Dominika Vaňková

I. Oslavy

Tam'mis se radoval. Dva velké ohně ozařovaly veselící se tváře v okruhu několika desítek metrů a vzduchem se nesly spolu s živým hovorem vůně pečeného masa.

Ratt si držel svůj korbek u prsou a usmíval se. Měl v sobě úctyhodnou dávku medoviny a tu další viděl ve své nádobě už jen po dně. S lehkým pohupováním v kolenou přivřel oči a s opilým výrazem se zaposlouchal do zpěvu a tahací harmoniky dvojice hudebníků, kteří se ve vesnici zdržovali už přes týden.

Najednou do něj kdosi vrazil a Ratt se rozmáchlým gestem, při němž vylil i ten zbyteček alkoholu, co měl, z dřímoty.

„Casp,“ vydechl, když poznal, že se vedle něj postavil jeho přítel.

„Už zase využíváš otevřeného účtu a přílišný dobroty hostinského?“ ušklíbl se světlovlasý Casp, jehož výraz nebyl ani z poloviny tak opojený, jako Rattův.

„No á?“ protáhl Ratt v úsměv. „Přeci oslavujeme, ne? My,“ zamával rukou mezi jejich těly, „dva slavíme. Měl by ses taky bavit. Pořád se jen škrobíš.“

Casp se zamračil a zatahal opilce za loket. „Ratte,“ sykl ne zrovna nadšeně. „Sakra chlape. Doufám, že se ti před někým nerozvázal jazyk?!“

Ratt na svého kamaráda zamrkal a potom škytl. „Ne. Nikomu jsem nic neřekl, mami.“

„Ježiš marja,“ zakroutil Casp hlavou a snažil se zhodnotit Rattovu opilost. „Uvidíme se zítra,“ řekl nakonec a vydal se přes úzkou louku obsazenou stoly a lidmi zpátky do vesnice.

Ratt se sám pro sebe na Caspa zašklebil a když se těsně před ním zavlínila sukně jedné z holek z vesnice, odlepil se od země a vydal se vstříc dalším oslavám.

Ráno po prohýřených nocích nebývají snadná pro žádného alkoholu holdujícímu člověku. A Ratt na tom nebyl jinak. Toho rána bylo slunce příliš ostré, vůně až moc silné, půda vratká a zvuky k nesnesení hlasité. Přesto se i tentokrát zvedl z postele a se směsicí hekání a nadávání získal rovnováhu. Sice nevěděl jak se dostal do svého pokoje, ale pro jednu mu to bylo i fuk; hlavně že se nevzbudil na zemi uprostřed návsi jako minule.

Vypotácel se ze dveří a z domu a zamířil rovnou ke studni. Napumpoval

si na hlavu bohatou sprchu ledové vody a opřel se oběma rukama o kámen. „Dýchej Ratto, dýchej,“ zašeptal sám k sobě a pokusil se ovládnout svůj žaludek.

Včera to byla opravdu bujará oslava. Tam'mis se konečně zbavil skupinky zlodějíčků, kteří po dva týdny pořádali nájezdy na veškeré obchody a opožděné kolemjdoucí vesnice a bylo nanejvýš příhodné, že je v tom lese před pěti dny našli právě Ratt s Caspem. Jenže ještě dřív, než je dotáhli do provizorní cely, obrali je o co mohli. A mezi všemi zajímavými věcmi bylo i pět velkých, kulatých, zlatých mincí, o jejichž původu se dalo dlouhou dobu diskutovat. Víc než ale původ Ratta s Caspem zajímala jejich hodnota.

Když se Ratt krátce po poledni přijatelně vzpamatoval z následků minulé noci vyhledal svého kamaráda a společně se vydali k východnímu kraji lesa.

„Nejsme *mi* spíš vlastně zloději, než místní hrdinové?“ zeptal se Ratt Caspa, když mu útroby dovolily kromě pravidelného dýchání taky konečně mluvit.

Kamarád se na něj překvapeně podíval. „Proč?“

„Proč asi Caspe, proč?“ zakoulel Ratt očima. „Vzali jsme vlastním sousedům to, co už jim jednou někdo ukradl a oni nám ještě děkují a přemýšlí, jak nás odměnit. Necejtíš se aspoň trochu blbě?“

„Ne. Ty snad jo?“

„Já se včera ožral.“

Casp se zastavil a obrátil se na Ratta. „Šlo jen o pár drobných a nějaký cetky. Až to ve městě prodáme, dostaneme za to sotva pár šupů.“

„A co ty mince z koženého váčku?“ připomněl mu.

„Ty přece nebyly ani předtím nikoho z vesnice. Proč se s tím pořád otravuješ, Ratto? Jestli tě to tak trápí, tak jim svoji půlku klidně vrať, ale na moji mi nešahej.“

„Hm,“ zabručel Ratt a dál šlapal na suché klacky na zemi Caspovi v patách.

Asi po dalších šesti stech metrech se zastavili u velkého vyvráceného pařezu, který za sebou nechal jen vlhkou díru nakypřené půdy prolézající žížalami a červy.

Casp pohlédl do hlubiny pod kořeny a potom na Ratta. „Pamatuješ si kde to je?“

„Matně,“ otočil se kolem dokola a potom natáhl ruku k nijak zvláštnímu dubu obklopenému mladými výhonky. „Tam?“

Casp přikývl a společně došli ke kmeni. Potom vytáhl z opasku nožik a začal dloubat do suché kůry. Konečně se kousek odloupl a odhalil pás uměle vyhloubených drážek z nichž se leskly na slunci odhalené obloučky uschovaných mincí. Ti dva se na sebe podívali s velkými úsměvy na tvářích.

„Tohle bude jednou jmění, Ratt, to ti říkám. Tohle je naše cesta nahoru,“ prohlásil Casp téměř obřadně a přešel prsty po vyčnívajících obloučcích.

Ratt na ta slova souhlasně pokýval hlavou a zamyšleně zůstal viset očima na kmeni.

„Tak šup,“ pobídl ho Casp, když viděl, že se jeho kamarád zasekl. Ratt se na něj tázavě podíval a Casp dodal: „Tu mapu.“

Ratt udělal obličej jako že: Jo aha, a potom vytáhl z kapsy kus bílé látky a malý uhlík. Načrtl cestu lesem až k tomuto místu a Casp jednoduchou mapku rozřízl přesně v půlce.

„Vážně myslíš, že bychom to potom nenašli?“ zeptal se Ratt, když si strkal svoji půlku nákresu do oblečení.

Casp pokrčil rameny. „Budeme pryč roky. Kdo ví, co všechno se stane. Nebo změni.“

Ratt se zhluboka nadechl, když si připomněl, co všechno je teď čeká. „Páni. Pořád nemůžu uvěřit, že jsme se přihlásili. Čeká na nás město, Caspe, město!“ plácl ho po rameni s náhlým návaem nového elánu. „To je už skoro celý svět,“ zasmál se.

II. Za novým začátkem

„A to jste všichni?“ zeptal se chraplavě muž v barvách královského vojska, který stál na okraji Tam'misu a mračil se do ranního slunce nového dne. Měl už poměrně blízko k padesátce a na tváři mu rostlo strniště bílých vousů. „Jenom dva?“

„Jo,“ řekl Casp.

„Jo co?“ zavrčel muž náhle podrážděně.

Casp s Rattem se po sobě podívali a Casp se opravil. „Ano, pane.“

Muž se zatvářil spokojeněji a rozhlédl se po těch dvou před sebou. „Takže vaše jména pánové.“

„Rattibert Kupsa,“ představil se Ratt a pokusil se při tom o sympatický úšklebek.

„Caspold Seta,“ řekl Casp.

Muž pokýval hlavou. „Já jsem Dredt, váš nadřízený, alespoň do chvíle, než vás dotáhnu do Moghu,“ vysvětlil a pohladil hnědáka, jehož hlava se houpala kousek od té jeho. „Máte všechno?“ zeptal se jich. „Potřebujete ještě zpátky, nebo...“

„Můžeme vyrazit,“ přerušil ho Ratt a přehodil si ruksak na druhé rameno.

Dredt si pro sebe pokrčil rameny a vyšvihl se na koně. Casp s Rattem se ještě jednou ohlídli přes rameno, kde měli jako na dlani vesnici zalitou ostrou sluneční září. Byl to hezký pohled, ten nejlepší, jaký se jim mohl na poslední rozloučení naskytnout.

A potom svůj rodný kraj nechali za sebou plni nadějí, že před nimi leží něco ještě mnohem víc úžasného.

Dredt se natřásal hezky v sedle zatímco Casp s Rattem za ním čím dál zrudněji klusali v tempu koně. Bylo to únavné o to víc, že je Dredt co chvíli častoval popisy všeho, co budou muset jako rekruti v rámci výcviku podstoupit – poslouchat na slovo, absolvovat běh s nákladem jako by si na zádech nesly dva pytle mouky, plnit přání velitelů aniž by je vůbec vyslovili, přežít ubytovnu, přežít Mogh... Caspovi začínalo být jasné, že to nebude takový med, v jaký doufal.

Když už se slunce začalo schovávat mezi špičky borovic v nedalekém lese napravo od nich, Dredt zastavil ve vesnici dvakrát tak velké jako byl Tam'mis a ubytoval je v hostinci. Ratt si promnul ruce, když zjistil, že

výdaje cestou do Moghu platí stařík, ale jeho unaveným nohou bylo celkem jedno, z čí kapsy se posype.

Ještě než se svalili každý do své postele, zapadli na dřevěnou lavici a objednali si v hostinci kupu jídla. Dredt vypadal, že je mu jedno, kolik z jeho měšce vyždímají a tak se opravdu neupejpal.

Když do sebe Casp ládoval už druhé pečené kuře na medu, nakrčil najednou nos a zadíval se na kosti ve svých umaštěných rukou. „Co to tady, sakra, tak strašně smrdí?“ rozhlédl se po svém blízkém okolí. Jeho pohled skončil u vousatého chlapa s postavou jako sud, s nímž sdílel lavici a odtamtud putoval dolů k cípu jeho vytahané košile. „Ježiši!“ zavřískal a vyskočil od stolu, až ho s hlukem odsunul. „Já doutnám! Já hořím!“ poskakoval zděšeně.

Ratt se naklonil, aby si mohl také prohlédnout Caspův čoudící bok a když se drobné jiskry v látce začaly měnit v plamínky olizující kůži, vylil na kamaráda bez přílišného vzrušení zbytek svého piva.

Casp s hlasitým oddechem dopadl zpátky na zadek. „Co to, kruci, bylo?!“ zeptal se a obrátil se zpátky na podsaditého souseda. Když uviděl, jak mu z rukávu vylezla jakási ještěrka s podivnými ostny po kůži, ucukl.

Dredt se uchechtl a obrátil do sebe pohár vína. „Venkovští balíci, vážně,“ utrousil do prostoru.

„Co prosím?“ optal se Casp našťavaně. „Ta věc mi chtěla ugrilovat zadek! Poslintalo mě to nějakým hnusem,“ ukázal žalovně prstem na vousáčův dlouhý rukáv.

Ten se konečně otočil a skosil své předlouhé obočí do ostrého Vě. „Co?“ zavrčel. „Máš snad něco proti Žabináčkovi?“

„Žabičemu?!“ podíval se Casp zase na Dredta. „Od kdy žáby plivou jiskry?“

„To není žába! Je to drak,“ řekl pyšně vousáč.

„Já myslel, že to jsou jen povídačky,“ vložil se do toho Ratt. „Žádní draci nejsou. A už vůbec ne takhle mrňavý.“

„Na venkově možná,“ řekl Dredt. „Ale tady už jste Moghu co by kamenem dohodil. Dám vám jednu radu, hoši. Přestaňte se všemu tak blbě divit, nebo skončíte jako výztuha dlažby dřív, než si čuchnete k dlu,“ mrkl na ně a objednal si další pohár.

Casp se rozčarovane posadil zpátky na lavici, tentokrát ale s výraznou mezerou od toho chlapa s dráčkem, což mělo za následek, že se namáčkli na Ratta jako by ho vroucně miloval. Ratt z toho ale nebyl ani trochu

nadšený a pokusil se loktem kamaráda od sebe zase trochu oddálit, takže nakonec vypadali jako dva malý kluci, co pošťuchují a Dredt jen zíral s jedním obočím pozvedlím, jako by nemohl uvěřit, že *tihle* dva opravdu verbují.

Dalšího dne krátce po poledni se před trojčlennou skupinou objevila v dálce masa hradeb a za ní do kopce se svažujících budov.

„To je Mogh?“ naskřel Ratt ukazováček a vypadal trochu vystrašeně.

„Hlavní město království, sídlo krále a váš nověj domov,“ oznámil Dredt poněkud obřadně.

„Je to asi tak osmdesátkrát většív, než jsem počítal.“

„Já si to nechám líbit,“ mlaskl natěšeně Casp a hodil očkem po kamarádovi.

U vstupu strčil Dredt dvěma vojákům pod nos nějaký přežvýkaný kousek papíru, po jehož přečtení ti dva krátce kývli. Prošli pod hlavní bránou – spíše víc okrasnou a honosnou, než nepřekonatelnou – a během okamžiku byli vpuštěni nejen do města, ale i do úplně nového, bláznivého světa těm dvou doposud nepoznaného.

Casp to cítil až v kostech; tohle je ono, tohle je to místo, kde je možné všechno! Třeba vyměnit zatím ještě záhadné mince za něco, po čem toužil. Třeba za život na vysoké noze, úctu. Moc.

Ratt měl ale při průchodu městem v hlavě něco docela jiného. Nestačil přeskakovat pohledem po všem tom ruchu. Nalevo od něj právě zahájil své představení žonglér s ohněm, před ním kvičelo prasátko s dlouhými vlasy jako mají malé holčičky, tanečnice v podivných šatech sváděly muže... Celá hlavní třída bylo jedno kouzelné místo a všude kolem bylo až moc nových, netradičních a zvláštních podniků a lidí.

Jedno ty dva ale napadlo zároveň – že drak v hospodě byl jen začátek všech úžasných věcí.

O několik hodin později, poté, co je Dredt nechal stát na nějakém velkém dvoře s dalšími několika desítkami chlapců a mužů, z nichž snad ani jeden nevypadal tak vyjukaně jako Ratt s Caspem, ocitlo se (jako by záhadou) každému v ruce několik složených kousků černozeleňého oblečení a polštář vycpaný tuhóu slámou a s tím – pouze s tím a ničím jiným – je dovedli před vysokou, kamennou stavbu. Otevřely se před nimi mřížové dveře a na dva kamarády ze zapadlé vesnice mimo hlavní cestu se upřela možná padesátka očí. Pár rukou je strčil do zad a za nimi se

hlasitě zavřely dveře, což způsobilo, že se na ně podívali i ti poslední flegmatici.

Když procházeli podél postelí dlouhou uličkou s křečovitými úsměvy na tvářích Casp špitl Rattovi: „No bezva. Možná bych byl radši, kdybychom tady jen tak splynuli, než vyčnívali.“ Došourali se až ke svým volným postelím. Každého, koho minuli, odhadovali tak možná o tři nebo čtyři roky starší než oni, což věštilo problémy.

Ratt se nenápadně rozhlížel, zatímco si tlačil pod postel svůj uzlík s věcmi. „Posledňáčci a ještě mladší. To bude průšvih Caspe...“ Nadechl se, že ještě něco prorockého dodá, ale narazil na křivý, možná až sadistický úsměv souseda o čtyři postele přes uličku dál a slova se mu zadržela v krku jako špatně spolknutá brambora.

„Sklapni a nezírej už na ně,“ kopl ho Casp a tvářil se, že ho okolí právě přestalo zajímat.

III. Špatné zprávy

„Kde jsi zase byl?“ procedil Casp, když čirou náhodou potkal Ratta na Naroldově náměstí.

Tou dobou už od jejich vykuleného příchodu do Moghu uběhl skoro devátý měsíc a všechny podivnosti velkého světa stihli vstřebat. Až na několik potyček během prvních týdnů ve městě se jim vojenské ubytovny a každodenní výcvik stali vlastním, ani po domově se jim nezastesklo, jak je Mogh oslnil. Nosili teď výhradně vojenské uniformy a před půl rokem se z nich stali dokonce už městští hlídači – první post na pomyslném žebříčku vojenské kariéry.

Když Casp kamaráda odchytil, Ratt se zatvářil jako by uviděl okřídleného julva, jak se ho lekl, ale rychle se vzpamatoval. „Včera v hospodě mi nějaká vožrala vyrazil loktem dva zuby,“ řekl našťavaně, aniž by se na Caspa podíval. „Musel jsem jít k tý bláznivý čarodějce Kanně. Stálo mě to dvanáct zlatých, chápeš to?!“

„Sakra Ratte,“ zavrčel Casp. „Proč lezeš za někým, kdo ti dokáže rozmačkat srdce v těle s úsměvem na rtech, aniž by se tě dotkl? Seš ty vůbec normální?“

„A to jsem měl jako chodit bez zubů a šišlat? Víš, jak rychle by mi Dredt vymlátil i ty zbylý?“

„Hm,“ řekl na to Casp a střelil po něm pohledem. Vypadal pořád stejně – černé vlasy, bledší úzká tvář, žádné králičí uši navíc nebo prasečí kopýtko místo ruky jak se to občas stávalo. „A co tam měla nového? Posledně jsem zaslechl, že jí chtějí pročesat krám a sebrat nebezpečný vybavení. Povídali něco o třpytivých prášcích, po kterých máš pocit, že jsi zhasínající prskavka nebo polštář, kterež když někomu podstrčíš, nejen že se vzbudí až za tři dny a to jenom pro to, že by se jinak počůral, ale navíc ti během chrnění vyžvaní všechno, na co se ho zeptáš. To je dost pochybný zboží, nemyslíš? Nebo třeba ty její ukecaný šutry...“

„Jo, ty kameny tam měla. Brebentily jeden přes druhého, až toho, co měla Kanna na pultě u dveří, vzala a hodila někam za závěs. Pořád vykřikoval že Taris tě hledá, Taris vás najde, Taris už jde... Furt dokola. No, pak už jenom nadával,“ pokrčil rameny a nabručeně přehlédl ulici, aby lidé kolem, co se na ně obezřetně dívali, nepolevovali v ostražitosti.

„Taris?“ otázal se Casp. „Kdo to jako má bejt?“

Ratt nakroutil ruce. „Já vim? Je to jenom šutr, věř mu, že jo,“ protočil

panenky a rozkřikl se na dva kluky, kteří právě vesele házeli rajčaty po dlouhovlasém prasátku, kterého od prvního dne příchodu do Moghu potkávali téměř na každém kroku.

Prasátko kvíklo a i s červenými fleky od zeleniny se otočilo k ústupu. Casp už dávno přestal divit, co je tohle stvoření zač a kde se tu pořád bere.

Dva týdny na to dostali Ratt s Caspem do rukou dopis s pečetí královského úřadu a v tu chvíli nevěděli, co si myslet.

„Dopis?“ obrátil ten kus zavoskovaného papíru Ratt v rukou. „To jako vážně?“

„Co jsi provedl?“ vyhrkl Casp. „Šmarjá že ty ses zas někdy...“

„Ne, neožral jsem se,“ odsekl rychle. „Nejsem blbej, vím, kde můžu pít a kde ne.“ Nastalo ticho, ve kterém se ti dva opravdu nervózně zadívali na složený list a potom Ratt zase vyhrkl: „A co ty? Proč všechno házíš na mě, vždyť ty nejsi o nic víc svatoušek než já!“

„Ukaž, dej to sem,“ vyškubl mu Casp dopis z rukou. „Co tam asi je? Volají nás před generála nebo co?“ Potom se náhle otočil na Ratta a obočí se mu nebezpečně skosilo.

„Dej to sem nebo mě z tebe trefí,“ vzal mu Ratt zase dopis. „Radši si to přečtem, jinak tě asi zabiju, vážně.“ Rozlomil červenou pečeť a krátce se začetl. „Ou,“ vyšlo z něj jen.

„Co?“ vzal mu ho zase zpátky Casp a následoval zaraženě nevěřícího výrazu kamaráda. „Sakra.“

Zpráva pro Caspolda Sethu a Rattiberta Kupsu.

Tam'mis byl vypálen.

Podepsán Moghský kancléř Renet.

„Máma...“ hlesl náhle zesinalý Ratt a Casp se na to raději posadil.

„Vypálen?“ zopakoval zmateně. „Jako... Jako že vyhořel?“

„Musíme tam, Caspe,“ řekl naléhavě Ratt. „Musíme se přesvědčit, že se jim nic nestalo. Musíme...“

Ratta přerušilo zaklepání na dveře. Ani nemuseli říct: dále, když se dovnitř nahrnul Dredt a s pochopením ve tváři sjel pohledem na papír v Caspových rukou.

„Nechal jsem vám přichystat koně,“ oznámil jim. „Hned jak budete připravení, můžete vyrazit dom- ehm,“ zarazil se a nedokončené slovo zamaskoval do kašle. „No prostě, můžete jet.“

IV. Krutá rána

Na koních to z Moghu do Tam'misu to Ratt s Caspem zvládli přes noc. Když začalo vycházet slunce, bodalo je do očí skoro stejně tak, jako když se při prvním setkání s Dredtem naposledy ohlédli po domově. Jenže teď byl ten pohled zcela odlišný.

Koně zaržali a dva jezdci v temně zelených pláštích seskočili ze sedel na pokraji doutnajících trosek. Nikde nikdo nebyl, jen smrad spáleného dřeva a masa a špinavé černé fleky kam jen oko pohlédlo.

Rozložitá víska, kterou Ratt s Caspem znávali a ve které žili, se proměnila v ohořelou hromádku popela. Jen těžko šlo některá torza přiřazovat k domům, statkům, hostincům či stodolám.

Stáli tam tak na kopečku a s otevřenými ústy shlíželi dolů, když se z jižního kraje lesa vynořila skupina vojáků. Nejspíš si Caspa s Rattem všimli, protože, zamířili jejich směrem.

„Vy budete asi ti dva, co odsud pocházej, že jo?“ zeptal se jeden z mužů, asi pětatřicetiletý velitel, jak se dalo usoudit z jeho plíšků našitých na rukavicích, když se potkali zhruba v půlce cesty potom, co se jim ti dva vydali naproti.

„Jo, jsme“ polkl Ratt a znovu se rozhlédl kolem sebe. „Co se tu stalo?“

„Chytlo to tu. A taky kus támhle v lese, a támhle podél potoka,“ ukázal prstem.

Ratt zakroutil hlavou. „To jako jen tak? Samo?“

„No, vzhledem k tomu, že většina plamenů pořád nejde uhasit, ať na ně lijeme vodu, jak chceme a k tomu hoří zeleně, asi to tu zapálil nějaký mág.“

„Čarodějec?!“ vyrazil ze sebe Casp. „Proč by to dělal?“

„To nevíme. Ale na povrchu jsou vytahaný různý kovový a pozlacený věci, jakoby přímo ze země a taky ze všech stavení, takže možná něco hledal, ale... kdo ví co chtěl a kde teď je.“

„To jako zdrhnul? Beze stopy?“

„Jo.“

„A co vesničani? Kde jsou?“

„Většina přežila a utekla do údolí za lesem, kde si zbudovali provizorní tábor. Od včerejšího večera tam máme dvě jednotky, který jim tam pomáhají. A zbytek vesničanů,“ řekl o poznání tlumeněji, „uhořel.“

„Kdo?“ hlesli oba dva mladíci zároveň.

„To budeme vědět večer.“

„Skvělý,“ obrátil se rozmrzele Ratt zpátky teď už jen ke stínu někdejší vesnice. „Pojď, Caspe. Prohlídnem si to tu sami.“

Velitel jednotek, na jehož jméno se ti dva neobtěžovali ani zeptat, zůstal stát na místě se skupinkou vojáků v zádech. Na drzost těch dvou nijak nereagoval, sám totiž netušil, jaké pocity by se zmítaly jím, kdyby našel svůj rodný kraj sesypaný na nevelkou hromádku popela. Nakonec se otočil a vydal se tam, kam měl původně namířeno.

Když Ratt uviděl svůj rodný dům smršťený na očouzené kůly základů, vhrkly mu do očí slzy. „Doufám, že máma žije,“ řekl s pohledem stále upřeným na trosky, zatímco se vedle něj postavil Casp. „Jestli ne, zabiju toho, kdo to udělal. Přísahám.“

Společně ještě zkontrolovali Caspův domek a místní hostinec, ve kterém žil jejich přítel, ale ani jedné budově nezůstaly čtyři stěny pohromadě.

Potom se od toho všeho otočili a sešli přes řídký les do údolí, aby se sami přesvědčili, kdo přežil.

Gerta přivítala svého syna se slzami radosti i smutku v očích. Ratt o dvě hlavy menší ženu sevřel v objetí a sám měl potíže ovládnout své pocity. „Maminka,“ vzlykla Gerta. „Babička Urla je...“ *Mrtvá*, pomyslel si Ratt a sevřel matku ještě pevněji. Měl zlost, byl šťastný a zároveň smutný a jen se třásl, protože nevěděl, která emoce je silnější a ovládne ho.

Casp v táboře našel svou o rok mladší sestru Illu, blondátou a jemnou dívku jakou nebyla žádná. Když ji spatřil, mohl přísahat, že mu z hrudi cosi spadlo na zem. Rozeběhl se k ní a omotal kolem její drobné postavy ruce. S ohromnou úlevou, kterou by nikdy nepřiznal nahlas, ji zvedl nad zem a zatočil se s ní. Vzápětí mu však radost zmrzla na tváři, když mu sestra oznámila, že jejich teta Ennem, která se o ně starala od doby, co přišli o rodiče, uhořela. „Nemáme už nikoho bráško,“ zašeptala se slzami v očích.

Když už nebylo, koho by mohli hledat a zprávy o všech blízkých se jim dostali do uší, odtáhl Casp Ratta zpátky přes zničenou vesnici do lesa na druhém konci. Vybidl kamaráda dát mu půlku ušmudlaného plátna a podle mapky se o chvíli později ocitli před nijak zvláštním dubem.

K tomu, aby nožíkem odloupli pruh kůry a uviděli hrany pěti zaražených mincí v kmeni, nepotřebovali mluvit.

„Ratte,“ pohodil si Casp se svou částí mapy potom, co penízky zase zakryli a vydali se z lesa zpět. „Něco mi tu nehraje.“

„To teda nehraje,“ řekl rázně Ratt a přitom pořád ještě celý soptěl. „Nějakej hajzl *vypálil* vesnici!“

„Hm,“ udělal jen Casp, ale na rozdíl od kamaráda se tvářil víc zamyšleně, než smutně. „Všimnul sis, když jsme šli do údolí, že v lese bylo vypálený přesně to místo mezi pěti borovicemi, kde jsme našli ty tři zloděje?“ Ratt zavrtěl hlavou. „A ve vesnici jsou napříč vším do poslední píďě vypálený a vysolený dvě čáry do písmene Té,“ dokončil svou úvahu.

„Nechápu.“

Casp se zase zachmuřil a přivřel oči. „Co že to říkal ten Kannin šutr, když jsi u ní byl naposledy?“

„Že někdo jde. Taris přichází nebo co, ježiš Caspe co s tím?“

„Té jako Taris...“

„Nebo Tam'mis.“

Casp zavrtěl hlavou. „Ne, přemejšlej Ratte. Čarodějec, oheň, místo v lese, vesnice, kovový a zlatý věci, to T... Všechno to nějak...“

„Co?!“ vykřikl Ratt najednou. „Caspe já nechápu, co tu řešíš, když naši blízcí jsou mrví?! Tohle nám je nevrátí!“

„Řeším tady to, že to všechno co se stalo se stalo asi kvůli těmhle pěti věcičkám, co jsme šlohlí!“

Ratt se zarazil a vypadal, že přemýšlí. Potom úsečně pohlédl na Caspa. „Kvůli *nám*?!“

Casp si povzdychl a odevzdaně pokýval hlavou. Potom ho plácl po rameni a strčil si svůj kousek látky do kapsy.

Na večer příštího dne se Ratt s Caspem sešli s velitelem, který měl celý případ vyhoření Tam'misu na starosti. Vůbec je nepřekvapilo, že to byl ten, s nímž mluvili když přijeli.

„Jak budete pokračovat dál?“ zeptal se ho Casp ve jeho stanu. Rhuml se konečně otočil k vojákům momentálně mimo službu a jako by si právě uvědomil, že není sám, podíval se na ty dva na svých židlích.

„Co máte na mysli?“

„Tenhle bordel tady,“ rozmáchl se Ratt, stále rozčílený a otřesený tím, co se stalo.

Rhuml ho sjel rozhořčeným pohledem, ale nakonec to nechal být, stejně jak tomu udělal i předešlého dne. „Generál sem poslal dva vojenské čarodějce a jednu četou, která pomůže Tam'misanům postavit se na nohy,“ řekl a vzal si do ruky zase skleničku.

„A co máme dělat my?“ chtěl vědět Ratt. Odmítal se prostě smířit s faktem, že všechno, co kdy znal a miloval už nedosahuje víc jak půl metru nad zem.

Rhuml zase položil skleničku a překvapeně zamrkla. „No... vy asi nic. Vy se zase vrátíte do Mhogu a půjdete si po svý práci.“

V. Lupiči

Ještě celé dva dny zůstali Casp s Rattem ve stanu v údolí společně s vesničany, aby mohli sledovat následky svého nevědomého počínání, než se za mohutné bouře vrátili do Moghu s jedním členem navíc – Illou. Podali hlášení svému veliteli, přijali vyjádřená a jistě zcela lhostejná slova soucitu a zaplatili Ille pokoj v hostinci nejbližší vojenským ubytovněm.

Následujících několik dní potom s nimi nebyla vůbec žádná řeč, oba dva se jen mračili a chodili si po své práci, až se jim každý raději vyhýbal, jak to bylo u těch dvou nezvyklé.

Každou volnou chvíli a každý večer po práci navštěvovali Illu a snažili se vymyslet, co bude s nimi dál. Co bude s vesničany raději nahlas neřešili.

Při tom všem Rattovi s Caspem hluboko v hlavě hlodala otázka, jestli se to všechno stalo skutečně kvůli jejich nenechavým prstům, nebo to byla prostě jen nešťastná náhoda, které to prozatím všichni přisuzovali.

Jenže svědomí se nedá obalamutit. A tak to v sobě ti dva dusili pochybnosti a výčitky a každou další chvílí je to sžíralo víc a víc.

Když už jejich zaraženost trvala moc dlouho a jejich přímí velitel usoudil, že nutná doba vyhrazená pro truchlení už uplynula, nastal Caspovi s Rattem znovu pořádný výcvik, možná i o něco náročnější, než měli doposud.

Když pominul ten čas, kdy se kolem nich našlapovalo po špičkách, museli spolu ti dva začít mluvit a to vedlo k jedinému – bouře v jejich hlavách se prodrala ven a Casp s Rattem se začali hádat.

Nejprve se dohadovali, jestli to bylo kvůli těm mincím nebo ne a nakonec se strhla hotová přetahovaná, jestli o tom říct Ille nebo ne.

Byla to náhoda, že je Illa zaslechla při jedné takové hádce, když se neplánovaně vydala z hostince a z dálky zaznamenala známé hlasy. Zvědavost už sama dokonala, že se schovala za roh a natahovala uši, jako by byla zajíc. A v tu chvíli, kdy to poprvé uslyšela, propadla hysterii, která nebrala konce. Ani jeden z nich nevěděl co udělat, aby ji uklidnili.

Illa křičela, Illa plakala, Illa nadávala a Illa trucovala.

„Takže dneska?“ zeptal se Casp Ratta s rukama v kapsách a výrazem nervózního ustrašence se zločineckými úmysly.

„Už jsem ti řekl, že jo, hlavně už sklapni, Caspe. Po západu slunce, přesně v tu chvíli, než ponocní rozsvítí louče. Čau.“

„Nazdar,“ vrátil mu Casp zaraženě a otočil se směrem své prohlídky ulic.

O několik hodin později, přesně jak se domluvili, v desetiminutové mezeře mezi potemnělým světem a rozsvícením pouličních ohňů, stáli ti dva skrčení u dveří krámků čarodějky Kanny v jedné z obvykle rušných ulic Moghu. Páčili zámek kouskem drátku a ruce se jim strachy z toho, že je někdo načapá, klepali jako rosoláčkům, až najednou to cvaklo. Vsoukali se dovnitř a tiše za sebou přivřeli.

„Kde to je?“ sykl Casp, který u čarodějky Kanny ještě nikdy předtím nebyl.

„Za závěsem,“ řekl Ratt a promnul si oči. „Pojď za mnou.“

Casp stačil cestou vrazit do nějaké skříňky a rozsypat po ní cosi, co se dunivě kutálelo. Ratt při tom rámusu málem vylétl z kůže.

„Caspe já ti říkám, že jestli nás kvůli tomu tady chytěj jako zloděje, končíme u vojska a je z nás odstrašující příklad. A to ti říkám, že tě zabiju dřív, než to udělají oni na tribuně,“ zavrčel vystresovaně a vtáhnul ho za sebou za závěs.

„Hej, hey, co je? Kdo je? Hej,“ znělo místností skřípavě a Caspovi povolily panty úst.

„Co to kruci...?“

Ratt se neobtěžoval kamarádovi cokoli vysvětlovat a rovnou se natočil k místu, odkud to brebentění vycházelo. „Kdo z vás tady pořád opakuje: Taris?“

„Já,“ ozvalo se. Ratt natáhl ruku, nadávající věc strčil do kapsy a vyhodil kamaráda zase z obchodu ven.

Když se nepozorovaně proplížili až za roh posledního domu v ulici, Ratt vytáhl z kapsy to nadávající cosi.

„Ve skutečnosti jsem až do teď doopravdy nevěřil, že ty mluvící kameny fakt existují,“ vydechl Casp.

„Ne? Tak proč jsi po mě kruci chtěl, abych ho ukradl?!“ rozčílil se Ratt. Jeho kamarád ho poslední dobou stále jen vytáčel. A také udivoval.

„No přeci...“ zamával Casp rukama ke kameni. „To máš jedno. Tak co říká?“

Kámen byl tvárný jako rozměklý jíl ale stejně nešlo určit, odkud z něj přesně to blábolení vychází a tak ho Ratt ho pevně sevřel v dlaních a zvedl

si ho očím. „Kdo je Taris? Co o něm víš? Proč jsi říkal, že přichází? Mluv nebo s tebou třísknu o zem!“

„Taris! Taris! Znovu přijde, znovu...“

„No jo, ale *kdo* to je ten Taris?!“

„Kanna a čáry. Mocné věci. Zlí dějci.“

„Zlí dějci?“ pohlédl Casp na Ratta. „To myslí zlí čarodějce? Ten šutr to snad s Tam'misem věděl dopředu nebo co?! Musíme z něj vymáčkout víc. Nebo radši všechno.“

„No to teda nevím jak,“ opáčil Ratt. „Rozumí mu snad jen Kanna, takže budeme mít štěstí, když nebude opakovat pořád to samý dokola. A teď už pojď. Nevím co to bylo za debilní nápad nechat si uniformy, když jdeme krást!“

Časně za rozbřesku, ještě než začala Caspovi ranní služba, se k Ille do pokoje nahnul její bratr s kamarádem. Pustila je dovnitř možná jen pro to, že byla rozespalá, ale i kdyby nechtěla, ti dva se jí protlačili dveřmi ani nemrkla. Chvíli na sebe tiše zírali, než Illa zavrčela: „Co chcete?“

„No my...“ začal Casp, ale přerušilo ho rázné klepání na dveře.

Casp otevřel a z druhé strany se objevila tvář mladé ženy s hustou kaštanovou kšticí, jejíž majitelku neznal. Zato Ratt zbledl. Casp otočil hlavu zpátky na klepající a rázem začal couvat, protože hezká tvář mladé ženy se změnila k nepoznání. Znetvořila se, zvrásnila, zrudla, protáhla se a šlehaly z ní jasně oranžové plamínky.

„Kdes' vzal Bala ty zmetku?“ zahřměla a namířila si to rovnou k židli, kde Ratt seděl.

Casp se chvíli rozmýšlel, jestli otevřenými dveřmi utýct, ale nakonec je zabouchl a přitiskl se ke zdi vedle Illy.

„K-K-K-Kanno!“ vykotal ze sebe Ratt a ruce, v nichž Bala držel, mu zdřevěněly.

„Jestli je chceš ještě někdy používat,“ kývla hlavou k jeho pažím, které začaly obrůstat kůrou, „tak tu jistě existuje vysvětlení, který by mi zabránilo vás naštipat do krbu.“

„Ratte!“ vykřikl Casp, který začal spolu s Illou zarůstat do dřevěné zdi. „Dělej něco!“

„Tak dobře,“ vychrlil Ratt, když z kamarádova obličej zbyla už jen špička nosu, která do stěny pomalu následovala zbytek obličej. „Máš pravdu, ukradli jsme ten kámen a omlouváme se. Pust' je prosím!“

Kanna zastavila vrůstání těch dvou a se zájmem se posadila na postel. „Tak mluv,“ pobídla ho. „Pokračuj, to určitě nebude všechno.“

Ratt zkusil zahýbat prsty, ale jediné, co poznal bylo, že kůra přestala růst, nikoli mizet. Povzdychl si, protože pochopil, že tohle bude vážně průšvih, ještě tu čarodějku neuchlácholí. Aspoň, že Kanna vrátila Caspovi a Ille obličej alespoň natolik, aby mohli dýchat a vidět.

„Znáš vesnici jménem Tam'mis? Je odsud přes den cesty. Vypálili ji do základů.“

„A co já s tím?“ zakroutila Kanna lhostejně hlavou.

„Když jsem u tebe byl naposledy, tvůj kámen něco říkal o Tarisovi a ty jsi ho hodila pryč. Myslíme si, že naši vesnici zničil právě *ten* Taris, o kterém Bal mluvil. Chápeš už proč jsme si ho půjčili? Jen jsme chtěli zjistit víc, to je všechno. Pustíš nás už teď?“

„*Někdo* zničí vesnici a vy se mi vloupete do obchodu? Nemohl jsi se mě Ratte prostě zeptat místo té námahy?“

„Ne někdo, ale Taris. Teda... asi.“

„Jak jste na to přišli?“

„To si myslíme,“ řekl Casp, když přestal panikařit, že se nemůže ani pohnout.

„A to proč?“ obrátila se k němu Kanna.

„Dedukce.“

„Tak víte co, vy dva chytráci? Zůstaneme tu takhle tak dlouho, dokud mi to prostě všechno nepovíte. Já mám v rukávu ještě spoustu zábavy, takže se nudit nebudeme.“

„Jsme vojáci našeho Výsosti a tohle je napadení a otevřený projev neúcty králi, takže nás *okamžitě*...“

„Ššš,“ udělala jen Kanna a Casp zase zmizel ve zdi.

Illa zaječela a Ratt se začal čarodějce omlouvat. Do dvou minut zase Casp lapal po dechu osvobozeným obličejem a Ratt pochopil, že jí budou muset říct *úplně* všechno.

A tak jí to řekli – jakým způsobem Tam'mis shořel, co bylo nad zemí a taky... proč to ten někdo zřejmě udělal.

„Mince?!“ vyjekla Kanna, hned jak to uslyšela a v zápětí se začala hrozivě smát.

Ratt, Casp i Illa na ni zůstali zírat. „Co je?“

„Ále,“ mávla rukou s prchajícím smíchem. „Vy asi nemáte nejmenší tušení, co mi tu říkáte, jinak totiž nechápu, proč byste byli tak klidní a

ještě k tomu naživu.“

„C-“

„Uzavřeme dohodu,“ přerušila je Kanna náhle mrazivým tónem. Oči jí potemněly, tvář zbledla a vlasy ztmavly. „Pomůžu vám tuhle překérní situaci vyřešit a pomůžu vám setřást Tarise, ale budu za to něco chtít.“

Casp s Illou se vynořili ze zdi a z Rattových rukou se začala olupovat kůra. Ti tři se po sobě překvapeně podívali.

„Em, tak jo. A co?“

„To si ještě rozmyslím,“ zamračila se.

„A kdo je teda ten Taris?“ dostal ze sebe Casp.

„Vážně ani netušíte?“ optávala se Kanna.

„Právě, že už asi tušíme...“

VI. Plán

„Vážně, Kanno, vážně? Dva dny?“ zalamentoval Casp, když se od toho dne, kdy si přišla čarodějka pro Bala, poprvé znovu sešli u ní v obchodě. Byli domluvení, že si je Kanna zavolá, jen co si něco zařídí.

„Přestaň si pořád stěžovat, dřív jsem tu knihu prostě nesehnala. Nemáš ani ponětí, co to je.“

„Tak nám to teda řekni,“ přidal se Ratt, který se jí teď už bál o poznání méně. „Slíbila jsi, že v tom pojedeme všichni stejným dílem.“

Kanna si ho nevšímala a položila na stůl velké kožené desky. „Tahle kniha patřila mojí babičce. Psala si ji jedna čarodějka, co žila hodně na severu, ani nevím, jak se jmenovala. Sbírala informace o... no o dějcích jako jsem já. Jsou jich tu stovky. Jako mála jsem si v tom čítávala a jméno Taris se tu objevovalo dost často. Jenom musím najít tu stránku.“

„Dějcích?“ zeptal se Ratt. „To jako čarodějcích?“

„Pro pána ty si ale bystrouš,“ popíchla ho Kanna.

„Proč si vlastně říkáte čarodějci?“ přidal se Casp. „Proč nejste prostě třeba... já nevím, mágové?“

„Protože,“ zvedla k nim od knihy oči, „my svou magií tvoříme děj.“

„Tak proč ne třeba magotvůrci?“ pokrčil Ratt ramena a podíval se na kamaráda. „Nebo čarotvorcodějci.“

„Protože by jsme zněli jako nějakí pitomci,“ zavrčela otočila další stránku. „A – tady to je.“

„No, aspoň něco,“ zamručel Casp a ohlídl se po Ille, která stála s rukama ovinutýma kolem loktů pár kroků za nimi.

„Taris,“ přečetla Kanna s prstem na textu a všichni se k ní nahrnuli. „Bez zjevného původu, sto osmdesát šest let starý-“

„Cože?!“ vyděsil se Ratt a Casp po něm sykl: „Nepřerušuj.“

„Dovednosti v hodnosti zeleného gryfa,“ pokračovala.

„A to znamená zase co?“

„To znamená, že nad ním už je jen žlutý drak, stříbrná mlha a modrý víchř.“

„A ty jsi asi tak kde, Kanno?“ zeptala se opatrně Illa.

„Já jsem bílý vlk.“

„Vlk je asi míň než gryf, co?“ pronesl Ratt.

„To sice je, ale nemyslete si, že jsem nějaký píske,“ upozornila.

„Ale stejně na něj nemáš,“ ujasňoval jim Casp.

Kanna po něm střelila nepříjemným pohledem. „Zatím ne,“ připustila a začala dál listovat starou knihou.

Trvalo to čtyři nudné hodiny, než knihu zase zavřela. „Teď mě poslouchejte,“ řekla. „Pročetla jsem tady o něm snad první i poslední, víc informací by jsme o něm tak narychlo asi jen těžko kde sehnali.“

Taris je nebezpečnej i pro starší čarodějce, než jsem já, takže naše priorita bude nepřiblížit se k němu na tolik, aby nás mohl všechny po jednom a pomalu dostat. Jakmile by jsme se mu dostali do rány, neměli by jsme ani tu malinkatou šanci, kterou vždycky chlácholíte lidi na šibenici, než jim podkopnete nohy,“ podívala se na Caspa s Rattem, kteří se nachomítli k takovým praktikám dohromady už dvakrát.

Nikdy se sice úsloví – třeba ještě do poledne stačí přinést milost – nevyplnilo, ale katové ho říkali pokaždé a pokaždé znělo zcela upřímně.

Když na ni Ratt s Caspem přestali dělat obličej, ukázala na zvláštní mapu, na níž se válely malé kůstky. „Taris je tuhle chvíli zhruba někde tady.“

„To udělala kdy?“ sykl Ratt ke Caspovi a Ille, protože si byl zcela jistý, že nic takového, jako rozhazování věšteckých kostí čarodějku dělat neviděl, ale nikdo mu neodpověděl.

„Takže co teď?“ zeptal se Casp trochu vyděšeně. „My přece nepůjdeme k němu, že ne?“

„Říkala jsem, že by nás rozmáčknul jak jepice.“

„A to jako před ním budeme utíkat až do konce života?“ zhrozil se teď pro změnu Ratt.

„Kdyby jste mu ty mince vrátili, možná, možná, *možná* by vás nezabil hned.“

„Možná?“ polkl Casp a Ratt to doplnil: „Hned?“

„Takže co musíme udělat?“ zeptala se Illa, která si jediná uchovala jistý hlas.

Kanna se na ni podívala s čímsi nebezpečným lesknoucím se jí v očích. „Takže se ho musíme zbavit dřív, než to udělá on nám.“

„To zní... dobře,“ přidal se Casp, ale hlas se mu pořád třásl.

„Co jsou ty mince vlastně vůbec zač?“ zeptala se zase Illa. „Proč je ten Taris tolik chce?“

„To zatím nevím,“ odpověděla Kanna. „Nejspíš budou něčím vzácné, ale čím?“ pokrčila rameny s nepřesvědčivým výrazem. „Kde vůbec jsou?“ obrátila se na Ratta a Caspa. „V tom stromě, jak jste říkali?“

„Jo,“ řekl Casp a Ratt se ošil.

„Vlastně...“

„Co?“

„Už tam nejsou.“

„Cože?!“

„Vzal jsem je odtamtud.“

„Jak jsi to... Kdy...“ dostával ze sebe ztěžka Casp. „Proč?“

„Protože jsem už nechtěl, aby se tam kvůli tomu zase něco stalo!“ vykřikl Ratt. „Kvůli nám tam umřeli lidi. Já tam mám mámu, Caspe, na rozdíl od tebe.“

„Víš ty vůbec, co jsi udělal?!“ zavrčela rozezleně Kanna a odsunula Caspa stranou. „V tom stromě byly v bezpečí. Díky tomu, že jste je zařezali do *dubu*, je Taris nedokázal najít. Ani já. Žádnéj čarodějec. Žádnéj!“

„No ale...“ chtěl se Ratt bránit, ale Kanna mu nedala prostor.

„Teď tu jsme všichni jako pobíhající terč! Pitomče!“

„To jako že je dokáže vystopovat?“ otázala se Illa.

„Jo,“ odsekla. „Pravděpodobně je otázka času, než nám vykopne dveře. Kde jsou teď?“ střelila pohledem zpátky k Rattovi.

„Strčil jsem je do jednoho držáku na pochodně,“ hlesl jako dítě, kterému právě rodiče vyhubovali.

„Kam že?“ nevěřil Casp.

„No na ubytovně by nám je ukradli!“ bránil se.

„Dobře, sbalte se,“ rozhodla Kanna. „Odjíždíme.“

„A ty mince?“ zajímal se Casp.

„Vyzvednu je.“

„To určitě,“ odfrkl si. „Ještě bys' s nimi zmizela. Jdu s tebou.“

„Jak myslíš,“ procedila mezi zuby a obrátila se k odchodu.

O dvě hodiny později měli všichni čtyři přes rameno svůj skromný ruksak a Ratt lovil váček s mincemi z kovového držáku na rohu hlavní a nákupní třídy.

„A nestačilo by jen vyrobit dubovou truhlici a do ní je schovat?“ navrhl Illa. Casp s Rattem se nestačili divit, jak se do jejich problému ponořila, obzvláště po tom, co jim vyhrožovala, že s nimi do smrti nepromluví jediné slovo. „To by je přece mělo ochránit před vypátrání, nebo ne?“

Casp vykulil oči a pohladil sestru po ruce. „Ty jsi úžasná!“

„Ne, to by nešlo,“ zamítla Kanna. „I kdyby to byla truhla z toho nejkvalitnějšího dubu, neskryje mince. Jedině živej, stále rostoucí strom má *tu* moc.“

„Tak je do toho stromu v Tam'misu vrátíme,“ nevzdávala to dívka.

„Ne,“ řekl Ratt. „Vždyť on je tam našel, proto to tam vypálil. A proto jsem je vzal pryč.“

„Ratt má pravdu,“ souhlasila Kanna. „Taris je schopnej najít je i přes duby. Jen se mu díky tomu nikdy nedostanou do rukou. Jenže co na tom, když zničí celý okolí. Ani stromy nejsou řešení.“

„Takže se Tarise prostě musíme zbavit,“ uzavřel Casp.

„Hm,“ potřásl Ratt hlavou. „Takže kam teď?“

„Zkusíme ho vylákat někam, kde se předem připravíme a na přemožení získáme výhodu.“

„Kam,“ podíval se na ní Casp.

„Někam,“ zavrčela Kanna. „Pryč od něj.“

„Tak jo,“ hlesl Ratt a potom všichni čtyři v tichosti skryti noční tmou opustili město.

VII. Nehoda

Z Moghu ujeli opačným směrem, než doutnal Tam'mis a než kůstky označili Tarisovu polohu. Koně trápili až do dalšího setmění. Nakonec byli všichni z jízdy unavení – zejména Illa – že se rozhodli na noc utábořit na trávě u potoka. Kannina kouzla se ukázala jako nesmírně užitečná a zejména práci usnadňující, takže se na ni Casp přestal kvůli tomu pořád nedůvěřivě mračit.

Dalšího dne časně ráno znovu vyrazili na cestu.

Zrovna trochu zvolnili tempo, aby nechali koním při průjezdu lesem odpočinout, když Casp začal.

„Hele, Kanno, kam to vůbec jedeme?“

„Někam, kde budeme mít výhodu, už jsem to přece říkala. Dokonce dvakrát!“

„No jo, jenže kam?“ nedal se. „Mě se totiž zdá, že nemáš nejmenší páru, kam nás to táhneš.“

„A na tom snad nějak záleží?“

„Jsme královští vojáci. Už si určitě všimli, že od nás nemají hlášení a že chybíme na výcvicích a hledají nás. Takže jo, záleží.“

„Tak jste si to prostě měli zařídit...“ Kannina věta zůstala nedořečená, protože uprostřed lesní cesty se nad nimi z nenadání ozval skřípot.

Všichni zvedli při pomalém tempu hlavy vzhůru a stačili ještě vidět, jak praskla jedna obzvlášť silná větev a padá přímo na ně. Ratt s Caspem byli přesvědčeni o tom, že je to jejich poslední vteřina, ale obrovský kus dřeva se jim sotva centimetry nad hlavami rozštípl a na ně dopadli jen neškodně velké třísky. Koně se splášili, schodili své jezdce a rozutekli se po lese.

Jediný, kdo zůstal vzpřímeně stát byla Illa – celá zadýchaná, s rukama zdviženými k nebi a vytřeštěným výrazem na všechny na zemi.

„Všichni v pořádku?“ hekl Ratt a rozhlédl se. „Kanno?“

Čarodějka ležela kus od nich a vypadala, jako kdyby byla omráčená. Seběhli se k ní a zjistili, že jí z hlavy stéká slabounký pramínek krve. Illa s ní zatřásla a Kanna konečně otevřela oči.

„Uf,“ vydechl Ratt. „Díky za záchranu Kanno. Jsi celá?“

„Co?“ chytila se za temeno. „To jsem nebyla já. Mě něco praštilo do hlavy ještě dřív, než ta větev rupla docela.“

„Nebyla?“ divil se Casp. „Tak kdo teda?“

Pohled pomalu padl na andělsky vypadající Illu. „Nemám nejmenší

tušení, jak jsem to udělala,“ hlesla a objala si lokty.

„Tohle byl útok?“ zeptal se Ratt a pomohl Kanně vstát. „Byl to čarodějec? Byl to Taris?“

„Co já vím,“ zavrčela. „Ať to byl kdo byl, musíme vypadnout hned pryč.“

„Koně utekli,“ utrousil Ratt.

„No to je skvělý!“ zatřásla si těžkou sukni a rozhlédla se po třískách všude kolem. „Illo?“ přimhouřila na ni oči. „Co jsi to udělala? Myslím, že by jsi mi měla něco říct.“

„Ne!“ zaječela. „Dejte mi všichni pokoj a pojd'me už konečně pryč. Nemám zájem umřít někde v lese s dvěma pitomci, co nás do tohoto dostali a čarodějkou, která se sesype dřív, než útok začne.“ Chytila si světle modrou sukni, nadzdvihla ji až ke kolenům a teatrálními kroky si to začala štrádovat vpřed.

Kanně znovu zrudl obličej, ale nebyl už nikdo, na koho by mohla křičet, protože Illa už byla za kopečkem a Casp s Rattem s očima na vrch hlavy hned za ní.

VIII. V Důlku

V sedlových brašnách měli vše – jídlo, vodu, deky... Naštěstí se Casp odmítl vzdát váčku s mincemi a proto je nosil pod košilí přivázané bezpečně ke svému tělu, takže alespoň ty jim zůstali. A tak se plahočili lesem dobré dva dny, než se z něj dokázali vymotat a dalšího půl dne trvalo, než narazili na civilizaci. Illa s nimi po celou tu dobu odmítala mluvit a tak se naštvání z toho, že přišli o koně, loudali beze slov.

„Nechci rejpat,“ promluvil po dlouhém mlčení Ratt, „ale proč nás musela zachránit Illa a ty, Kanno, jsi ležela na zemi?“

„Jo!“ přidal se Casp. „Nechtěla ses nás náhodou takhle zbavit a pláchnout si s mincemi sama, hm?“

„Dej už s tím sakra pokoj,“ šlehla po něm blesky z očí a promnula si hlavu. „Nachystal to tam zřejmě nějaký čaroděj, protože tohle nebyla běžná past. A mě, jako čarodějkou, praštilo kouzlo ještě dřív, než vás ta větev.“

„Byl to Taris?“

„Jak to mám vědět?“ zavrčela zase, ale potom si vzdychla a dodala: „Ne, nejspíš ne. Znamenalo by to, že je před námi a v tom případě pochybuju, že by udělal něco tak triviálního. Zřejmě to byla nějaká stará nezaktivovaná past. Snad.“

„Hele,“ natáhl Ratt prst a všichni před sebou uviděli jedno jediné stavení s vývěsním štítem a podlouhlou stájí. Rychle seběhli kopeček a zastavili se až dole.

„V Důlku,“ přečetl Casp na ceduli u dveří. „Je to hospoda!“ usmál se a málem radostí do dveří vletěl.

Uvnitř bylo téměř plno. Jen pár stolů zůstalo neobsazených a panoval tam živý ruch. Byla to jediná hospoda přesně uprostřed cesty mezi dvěma vzdálenými vsi a široko daleko osamocené útočiště. Barevnými okny pronikaly dovnitř duhové pramínky světla, v kterých se třpytil poletující prach. Usadili se a za takřka poslední peníze si koupili jídlo a pití a rozhodli se pro alespoň jedno přenocování.

Když se jim na stůl donesly talíře plné pečených dobrot, povidel s masem a chlebem, rozvařená jablka a medovina, zaspali si ústa a na chvíli pustili z hlavy starosti.

Zrovna začali pocíťovat, že jejich žaludky by mohli být za chvíli alespoň přijatelně polozaplňené, když se rozlétli dveře hostince a

pozornost tomu věnoval snad jen poněkud roztržitý Casp.

Jenže Ratt začal na židli divně poskakovat a poplácávat se po břiše.

„Co ti je?“ zeptala se ho Kanna.

„Já nevím,“ řekl s pohledem na svůj trup. „Jako by mě něco pod košilí štípalo nebo co?“

Kanna mu rychlým pohybem vyhrnula oblečení až se Ratt zmohl jen na zaskočené heknutí. Na jeho kůži se šířila červeň směrem od místa, kde se jeho těla dotýkal váček s mincemi. „Krucí,“ zavrčela.

„C-co je?!“

„Nejsem si jistá.“ Obratně mu strhla váček z těla a vhodila ho do korbelu s medovinou.

„Co to děláš?“ vyjekl na ni Ratt, ale ona beze slova obrátila pohled tam, kam Caspův už nějaký čas směřoval.

„No do háje,“ hlesla, zbledla a sesunula se pod stůl.

„Em, Kanno?“ díval se za ní nechápavě Ratt.

„Dolu,“ sykla a začala pod stolem tahat za nohy i ostatní. Nakonec se natáhla ještě pro korbela s mincemi.

„Co se zase děje?“ otázal se Casp. „Mimochodem, nějaký divnej chlápek stojí v lokále a mě se nelíbí. Doufám, že není od vojska.“

„Ne, to není. Je to totiž Taris,“ vysvětlila Kanna a opatrně nakoukla zpoza židli.

„Taris?!“ ozvalo se z tří úst zároveň.

„Ticho!“ sykla. „No to je průšvih, pro všechno na světě, vždyť my jsme se na něj ani trochu nestihli připravit!“ zabědovala pro sebe, ale její společníci jí ke svému zděšení slyšely.

„Co teď, co teď?“ zabědovala Illa.

„Kde jsou mince?“ zeptal se Casp Ratta a ten ukázal na Kannu.

„Hodila je do piva,“ zakroutil rameny.

„Je to taková malá finta,“ vysvětlila. „Taris bude mince cítit v každým moku. Momentálně je zmatenej a neví kde přesně tu jsou. Je to ale jenom otázka času, takže musíme vypadnout.“

„Pozdě,“ pípla Illa. „Jde sem.“

„Ne,“ vydechla Kanna. „To ne!“

Celý hostinec nepříjemně utichl, když Taris, velký pohledný muž s bujnými stříbřitými vlasy a krátkým strništěm stanul uprostřed všeho a s podmračenou tváří pomalu pozvedl obě ruce dlaněmi vzhůru, jako král dává gesto, aby klečící poddaní zase vstali.

V tu chvíli se veškeré lihoviny vynesli ze svých nádob a všechen mok se rázem ocitl v uskupeních ve vzduchu. I Kannin korbel byl uchopen kouzlem. Pivo prošlo dřevěnou deskou stolu, ale měšec s mincemi zůstal pod ním a čarodějka ho rychle stáhla zpátky do své kapsy.

„Jsme v háji,“ špitla. „Pivo je pryč, mince už nic nechrání. Hněte se! Musíme okamžitě zmizet!“

Začali po všech čtyřech prolézat pod stoly a využili momentální zmatenosti lidí. Taris už tou dobou zjistil, že někdo ty jeho mince zachytil. Přestal se tvářit obyčejně a lehce zezelenal.

„Nehrajte si se mnou,“ řekl hlasem hlubokým jako voda. Stoly se rozjeli po podlaze až to zavržalo a návštěvníci začali halekat, nadávat a motat se po hostinci.

Kanna konečně usoudila, že nedokážou utéci a vstala na nohy. Illa se k překvapení všech postavila jen malý kousek za ní, zatímco Ratt s Caspem zacouvali až ke stěně.

„Ty jsi čarodějka?“ podivil se Taris upřímně, když si možná tak o dvě hlavy menší Kannu prohlédl. „Vrať mi co je moje a možná odsud nebudeš muset odejít bez očí.“

„Nejsem si jistá že vím, co chceš, Tarisi.“

„Jo tak ty mě znáš? Pěkné. Vrať – mi – ty – mince!“

„Řekni, proč je tak chceš a možná se domluvíme.“

„Mám takovou sbírku, co...“

„No jasně,“ zasmála se. Byla z něj strachy skoro bez sebe, ale usoudila, že předstírat neochvějnost bude dobrá taktika. „Kdybys chtěl, prostě bys mi je vzal. Asi si je nechám.“

Taris ještě o něco povyrostl a kolem dlaně se mu začali sbírat temné stíny. Hostincem se pronesl vítr. Kanna se rozkročila a rozepjala ruce. Její oči se v obličejí rozšířily a celé jasně zezelenaly. Zrudl jí obličej a hodila po Tarisovi velice hlasitě ječícího Bala. Naneštěstí se mu uhnul a tak Bal s řevem proletěl kolem.

Kanna se nadechla a metla po Tarisovi podivnou kouli, co se jí objevila v ruce. On ale znovu uhnul a mrštil po Kanně tu svou temnou. Ve zdi za čarodějkou to udělalo doutnající díru a lidé začali s řevem utíkat z hostince pryč.

Oba dva čarodějci po sobě vrhali kouzla a stoly a vůbec všechno až to všude kolem svítilo, pískalo, kouřilo a vybuchovalo. Kdo mohl prchl jen hostinský, dva čarodějci a tři zúčastnění přihlížející zůstali.

Nemalou chvíli dokonce vůbec nešlo poznat, kdo vítězí, dokud se střechou na Tarisův pokyn neprodrala pružná větev stromu a nezačala se sápat po Kanně. V tu chvíli Illa z hlouby hrdla zařvala a kolem ní se začal stahovat třpytivě modrý opar dýmu neznámého původu. Namířila ruce před sebe a jako velké šlahouny vystřelil zhuštěný vzduch k překvapenému Tarisovi, kolem nějž už hořel ochranný kruh mechového plamene.

Taris byl odhozen ze svých ochran až to s ním mrštilo o zeď. Býval by prolétl skrz, jenže stejně tak jako Illa šlehl ze svých rukou bíle stříbřité provazce, kterými omotal Ratta a Caspa a použil je jako svou osobní kotvu. Oba dva se ocitli rázem na zemi s obličejmi rozbitými o kamennou podlahu. Když se sebrali na nohy, ve tváři se jim konečně objevil bojový výraz.

Kanna se vypořádala s krvelačnou větví šmátrající po hostinci a znovu se pustila do stále zuřivějšího Tarise. V tu chvíli přestal mocný čarodějec věnovat pozornost dvěma mladíkům, kterým Kanna přehodila měšec do opatrování a tak ho mohli nepozorovaně obklíčit. Tasili své pečlivě schovávané zbraně a hrozivého čarodějce zaskočili. Illa s Kannou na něj uvrhly svazovací kouzlo a do Tarise se zabodlo hned několik ostrých předmětů. K překvapení všech z něj neukápla ani kapka krve. Jen rány se šklebily černou šíleností.

Taris se vymanil z kouzel a znovu odmrštil vojáky pryč. Když se ale podíval zpátky na čarodějky, uviděl tam už jen jednu z nich – tu co měla potmělé vlasy tvrdé jako hřeby, planoucí oči a zrudlou tvář – Kannu. Rychle se rozhlédl a tím udělal chybu, protože jí dal prostor pro další mocný úder. Než ale útok stačil dopadnout, Taris k ní vyslal dvakrát tak ničující magii, jejíž síla byla mladou ženu schopna ve vteřině zabít.

Než ale obě protichůdná kouzla dosáhla svých cílů, Taris vytřeštil oči a strnul v pohybu. Stejně tak se na místě zarazila všechna magie a vzduch se stal nehybným.

Zpoza Tarise vystoupila Illa, udýchaná a zpocená. V rukou stále držela modře se třpytící kopí, z nějž odkapávala stříbrná, hustá hmota. Byla to Tarisova magická moc, o niž právě přišel. Skácel se k zemi a zmražená magie vybuchla v jednom ohlušujícím úderu.

IX. Mince

Hostinec byl srovnán se zemí. Kolem Důlku se neslo ticho, dokonce i zákazníci utíkající po cestách do svých domovů ani nehlesli, protože se z bezpečné vzdálenosti dívali, jak vzduchem létají barevná kouzla a kusy hospody.

Z trosek se pomalu vysoukaly čtyři postavy. Byli to Ratt, Casp, Kanna a Illa. Všichni byli od krve, umazaní, zničení a motali se, ale byli živí a to vůbec nikdo z nich nepředpokládal.

Taris z trosek už nevylezl.

Casp se sehnul a zvedl jednu nablýskanou minci. Podíval se na ni a zakroutil hlavou. „Nechápu, jak jsme to přežili.“

Kanna se zvedla z kolenou a sebrala druhou minci. „To díky Ille. Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by byl čarodějec a přitom na něj neplatil magickéj cejch. Ta holka má hodnost vyšší než já,“ oznámila neochotně.

Illa na to nijak nezareagovala a sebrala další dvě mince. Ratt si z tváře vyloupl poslední, která se mu rozžhavená jedním kouzlem propálila až do masa a zavrčel bolestí. „Asi mám zlomenou ruku.“

Všichni slezli z trosek. V okolí leželo pár mrtvol. Byl to smutný pohled, zvlášť když s tím neměli ti lidé vůbec nic společného a jediné, čím se provinili bylo, že potkali tyhle čtyři a nestačili utéct dost rychle.

Kanna po těch několika obětech bez emocí podívala potom řekla: „Je čas jít domů. Tohle bychom měli raději zamést pod koberec. Nehlásit se k tomu a vůbec se tvářit že jsme si udělali jen výlet.“

„Jenže co když...“

„Řekla jsem ne!“

Illa si nadzvedla potrhanou sukni a sklonila se do trávy poseté popelem.

„Co je Illo?“ zavolal na ni Casp. „Jsi v pořádku?“

Illa se zadívala na předmět mezi prsty. „Myslím že,“ vytáhla z kapsy jednu z mincí a srovnala ji s právě nalezenou. „Mám šestou minci,“ pronesla.

„Cože?!“ vyhrkla Kanna a překotně se k ní začala hnát. „To ale...“ zarazila se, když se přesvědčila na vlastní oči. „Illo,“ oslovila ji. „Co z nich cítíš?“

„Brní mi v ruce.“

„Co se děje?“ nechápal Ratt.

„Myslím, že už s jistotou vím, co jsou ty mince zač.“

„Co?“

Kanna je vzala každému z rukou a vyskládala je do jedné řady. „V každé z nich je jedna živá duše. Zakletý život.“

„Praštila se do hlavy,“ řekl absolutně přesvědčeně Ratt Caspovi.

Kanna si jich nevšímala a rovnou se naklonila k Ille. „Je to velice cenná a starodávná sbírka, Taris měl pravdu. Poskytuje nesmírnou moc. Napadlo mě, že by to mohlo bejt právě tohle, ale nechtělo se mi tomu věřit.“

„Co to znamená?“

„Je to skoro pověra. V těch mincích je uvězněno pět pánů moci – jinými slovy čarodějců, co se řídili jen vlastním prospěchem. Říkali si černodějci. Tady,“ sáhla na první z penízků, „je zelený drak. Zlatý gryf,“ ukázala na další, „šílený lidský král co ukradl magii hoře a,“ Kanna pozvedla čtvrtou minci a s hlubokou nenávistí ji protočila mezi prsty, „tohle je nejkrvelačnější trpaslík, co kdy kráčel po zemi. A poslední, bájná vládkyně bouří.“

„Hezký,“ řekl Casp. „Před dvěma lety bych ti řekl, že mi vykládáš pohádky, ale dneska...“

„A co ta šestá?“ zeptal se Ratt.

„Tou se stal Taris, zdá se. Nějak jsme ho s Illou... zaklely. Jako ty ostatní.“

„A co to pro nás znamená?“ chtěl vědět Ratt. „Nebude už žádný vražedný běsnění kvůli těm mincím, že ne?“

Kanna se ušklíbla. „Tyhle mince jsou hotový poklad. Nejde o jejich finanční hodnotu. Jde tu o moc, kterou nesou. Kdo je má, vládne. Taris byl tolik silnej hlavně díky nim. Žil skoro dvě stě let, dokud se mu neztratili,“ řekla a potom se zamyslela. „Nenapadá mě jedinej způsob, jak o ně mohl přijít?“

„Takže teď budeme stoupat?“ začal nadšeně jásat Casp, jako by to ostatní vůbec neslyšel. „Konec otrokaření? Konec služby? Co?!“

„Nese to víc starostí, než radostí, to mi můžeš věřit,“ zpražila ho Kanna.

„No,“ vydechl Ratt. „Hlavně že všichni žijeme, co?“

„Pojďme domů,“ navrhla Illa. „Nejradši bych na všechno zapomněla.“ Sebrali se i s mincemi a namířili si to rovnou do lesa, odkud přišli. Předtím se ještě rozhlédli, jestli nezůstal někdo, kdo by je mohl slyšet.

„A co dohoda?“ zvolala za nimi Kanna, když se konečně vzpamatovala a také vstala ze země. Ratt s Caspem se začali hlasitě smát a Kanna se za

nimi rozzlobeně rozeběhla. „Počkejte! Teď je přeci řada na moji odměnu. Obětovala jsem kvůli vám dokonce i Bala!“

„Ach jo,“ řekl Casp a zavrtěl hlavou. „Svět je stejně krásnej, co? Sestřičko,“ sevřel Illu s úsměvem kolem ramen a podíval se na Ratta.

Ten chytil nebohou dívku z druhé strany a společně ignorovali Kannu, která se k nim se zuřivostí hnala.

Cesta do Moghu byla dlouhá a všem bylo jasné, že je čeká ještě spousta vysvětlování, než se věci uklidní. A rozzlobená Kanna byla v porovnání se zuřícím Dredtem nic, proto si jí nevšimli a šli dál s úsměvy na tvářích.